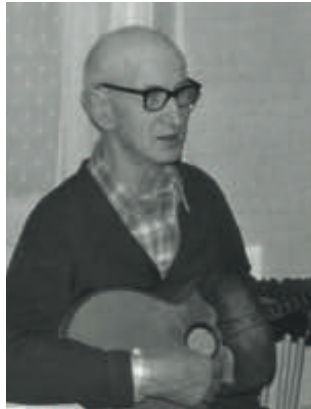

Musical notation with lyrics for the beginning of the song.

Musical notation with lyrics for the first part of the song.

Musical notation with lyrics for the second part of the song.

V noči tihi zvok se glasi

Pesmarica naše mladosti

Musical notation with lyrics for the first section of the song.

Musical notation with lyrics for the second section of the song.

Pesmarico naše mladosti je zbral Anton Lesar (1930–2017). Ne pod tem imenom. Zbrane pesmi je imenoval preprosto *pesmarica*. Pesmi, besedila katerih si je Anton zapisoval v zvezek in jih ob spremljavi kitare prepeval v družinskem krogu med Ljubljano in Ribnico, od konca druge svetovne vojne do približno začetka sedemdesetih let prejšnjega stoletja. Pozna jih ožja družina, pa tudi del širše.

Avtoportret je naslikal leta 1998, olje, 45 X 60.

Notografiral, uredil in oblikoval: Leon stefanija
Recenzenta: Vitja Avsec, Svanibor Pettan
Založba: samozaložba
Tisk: KAPRI D.O.O., Škofljica
Število izvodov: 50
Spletna verzija: <https://Istefa.splet.arnes.si/>
Cena: 0 €

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

784.12

LESAR, Anton

V noči tihi zvok kitare se glasi [Glasbeni tisk] : pesmarica naše mladosti / [zbrala Anton in France Lesar ; uredil Leon Stefanija]. - [Ljubljana] : samozal., [2021]

ISMN 979-0-709057-77-1
COBISS.SI-ID 57383939

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

784.12

LESAR, Anton

V noči tihi zvok kitare se glasi [Glasbeni tisk] : pesmarica naše mladosti / [zbrala Anton in France Lesar ; uredil Leon Stefanija]. - E-glasbeni tisk. - [Ljubljana] : samozal., [2021]

Način dostopa (URL): <https://Istefa.splet.arnes.si/>
ISMN 979-0-709057-76-4
COBISS.SI-ID 57385219

KAZALO

Ana Avbelj: Pesmarici na pot II
Leon Stefanija: Zrcalo mladosti pol stoletja kasneje IV

Ali veš, kako je lušno b'lo	2
Če si srečna res	4
Črna vihra	6
Da vidim	8
Dedek mesec	10
Hrepenenje	12
Kam mi modri oblaki hite	14
Ko zarja zjutraj se rodi	16
Lahko noč	18
Lunica	20
Moj očka	22
Mucho	24
Naš maček	26
Neznanka povej	28
Ob večeru	30
Ostali su bregovi	32
Pomni, draga	34
Princeska To-Pa-To	36
Prosim te	38
Sanjave oči	40
Si v modri oblekci bila	42
Split	44
Ti si mi vse	46
Ti si urce zamudila	48
Tiger	50
To pesmica je	52
Tri palme	54
Ulice so temne	56
V noči tihi	58
V Valdoltri	60
Zaljubil sem se	62
Zares so časi slabi	64
Zima	66
Zvezda srebrna	68
Zvezde žarijo	70

Družina Lesar med drugo svetovno vojno. Od leve proti desni: najstarejši sin Anton mlajši, mama Frančiška, Ana, Anton starejši, France, spredaj je Stanka.

Družina Lesar v osemdesetih letih. Od leve proti desni: France, Ana (por. Avbelj), Anton starejši, Stanka (por. Avsec), Anton mlajši.

Pesmarici na pot

Ko smo bili mladi, smo imeli očeta, ki ni bil glasbeno šolan. Vendar je zelo ljubil glasbo. Že takrat so fantje imeli bend Žerjavica. S 17 leti je šel v prvo svetovno vojno. Nekaj časa preden je šel v boj, je bival na Dunaju. Tam se je usposobil za vojaka in se seznanil s glasbo Johanna Straussa in njegovih naslednikov. Tako smo med drugo svetovno vojno, ko smo bili otroci še majhni – 13, 12, 10 in 5 let – že prepevali in igrali Straussove valčke in koračnice in polke in podobno glasbo.

Znali smo seveda tudi vse narodne pesmi, tako partizanske kot seveda tudi cerkvene. Ata je igral bisernico za melodijo, brata in jaz pa brač in bugarijo. Sestra, ki je bila še majhna, je lahko samo prepevala. Tudi sama sem zelo rada in lepo pela. In mama je uživala.

Tako smo preživelii drugo svetovno vojno, kadar niso padale bombe. Živelii smo zaprti v žici okrog okupirane Ribnice. Ko se je vojna končala, je šel brat Anton v Ljubljano. Domov je prinašal vedno nove šlagerje in popevke. Mi skupaj smo jih doma igrali in prepevali in seveda vedno igrali tudi Straussove valčke. Ata je vedno rekel: »Še tisto Na lepi modri Donavi.« Zelo rad je imel tudi Koračnico Radetzky. Takrat še nismo imeli radijskega sprejemnika in tako smo zabavali še sosede.

Nobeden od nas otrok ni hodil nikoli v glasbeno šolo. Vsi smo peli in igrali na pamet. Ko smo bili v srednji šoli, smo seveda peli ob kitari, ki si jo je nabavil brat Tone kmalu po vojni, okoli leta 1947. Potem si je kitaro nabavil tudi France. To so bile pesmi za mlade in zaljubljene, ki jih je slišal v glavnem na plesih. Tone je bil zelo talentiran za umetnost. Takoj si je zapomnil vsako pesem.

Prepevali smo samo doma in po internatih. Ko smo se poročili, smo prepevali takrat, ko smo se se zbrali v veselje naših staršev, tet in stricev in seveda naših zakoncev ter naših otrok. Mi štirje smo te pesmi občasno prepevali, dokler je bil živ Tone. Sčasoma smo se vsi postarali in sedaj je ta pesmarica spomin na našo mladost.

V Ljubljani, februarja 2021

Ana Avbelj

Iz knjige Lesar 2012, 20:

Ko govorimo o glasbi, omenimo še instrumentaliste. Naš oče in jurjevški stric France so igrali pri samostojnem tamburaškem orkestru Žrjavca. Poleg resnih nastopov so s tem orkestrom igrali po veselicah od Ortneka do Rakitnice. Zanimiva je zgodba, ko so se nekoč peljali skozi tesen od Ortneka proti Žlebiču. Napadla jih je neka banda. Ko se je vsiljivec že vzpenjal na voz, ga je naš oče udaril z basom po glavi, da mu je ostala v njem in so ga nekaj časa vlekli za seboj.

BOG ŽIVI SAMOSTOJNO GODBO ŽRJAVICO - 11. XII. 1927 ŽIVELA SLOGA!
ZADAJ: ZABUKOVEC JOŽE L. TRUPINA (KONCI BIVALE), LESAR ANTON = OČE, STRIC FRANCE LESAR,
BOH JANEZ IZ BREGA (BRAT LOJZA IZ JURJEVICE), SPREDAJ: ZABUKOVEC VIKTOR (MUDAL
VEČ INSTRUM. IN ORGLAR PRI NOVI ŠTIFTI TERU: LEPO PEL), GORNIKO FRANO - PEZIN IZ KOTA (KONFIGUR
BAS NA SKRIVAJ IZDELAL OČE SAM).

11. XII. 1927 / BOG ŽIVI / samostojno godbo / ŽRJAVICO

Zadaj: Jože Zabukovec primšar (knjigovez), Anton Lesar, France Lesar, Janez Boh z Brega (brat Lojza iz Jurjevice)

Spredaj: Viktor Zabukovec (igral več instrumentov, orglar pri Novi Štifti in lepo je pel), Franc Gornk – Pezin iz Kota (za figuro). Bas na skrivaj izdelal oče [Anton] sam.

Zrcalo mladosti pol stoletja kasneje

Leon Stefanija

Družina Lesar je živela minuto hoda severozahodno od ribniškega gradu Reifniz. Hiša je imela naslov Ribnica 125, danes Opekarska cesta 5. Drevo družine, ki so ji po domače rekli Tazgurajni (Tazgorni), je leta 2012 v samozaložbi izdal France Lesar, drugi sin očeta Antona Lesarja in mame Frančiške Šega (Lesar 2012).

Glasba je bila vedno pomemben del družinskega življenja. Za pesmarico je zaslužen Anton Lesar, ki si je zapisoval besedila pesmi v posebno knjižico in jih rad zapel ob spremljavi kitare. Kupil si jo je pri osemnajstih in z bratom Francetom, ki si je kitaro omislil nekaj let kasneje, sta bila imeniten duo kitar ob družinskih uricah petja. Dodati kaže, da je Anton, sicer inženir geodezije, ostal do konca življenja radoveden popisovalec svoje rojstne okolice, intimistični pesnik in vnet slikar. Leta 2012 je izdal Poezije iz mladih dni, ki šteje 87 pesmi. Istega leta je napisal tudi Razmišljanja o zgodovini Ribnice in o ribniški govorici, ki je opremljena tudi z njegovimi risbami. Leta 2013 je pripravil album zbirke svojih 90 slik, v glavnem gre za olja. — vse slike v pesmarici so njegove. V letih 2014–2015 pa je izdal tri knjige spominov: Spomini – 1. del spominov: Moj rodni kraj Ribnica (2014), Spomini 2. del spominov: Otroštvo in mlada leta, vojna in prva leta po vojni (2015) in Moji spomini (3. del): Odraščanje, zorenje, zelo in starost (od l. 1945 – do l. 2014) (2014). Vse publikacije so izšle v Ljubljani in so ohranjene v Antonovi hiši Na peči 7 na Kodeljevem. France, po poklicu arhitekturni tehnik, je v nesreči pri delu izgubil dva prsta in ni mogel več poprijeti za kitaro, toda leta 1978 je ustanovil Ribniški oktet, kjer je navduševal s svojim basom.

Glasbi naklonjeno družinsko življenje Tazgurajnih, ki ga je opisala Ana Avbelj, je naletelo na plodna tla tudi pri naslednjih rodovih. Veliko več jih sicer muzicira v širši družini, kot jih omenjam spodaj, a naj tile ilustrirajo glasbeniške odmeve družine.

Antonov vnuk je Žiga Lesar, ki sicer dela kot asistent na Fakulteti za računalništvo in informatiko Univerze v Ljubljani, izvrsten klasični kitarist, ki vodi orkester nekdanjih učencev kitare glasbene šole Ljubjana Moste Polje. Tudi vnukinja Urša Lesar ima nižjo glasbeno šolo klavirja.

Hči Franceta, Erna Gnidovec, je ljubiteljska pianistka, sploh pa so dejavni njeni trije sinovi: Andraž je pozavnist, igra pa tudi rog in evfonij, igra v različnih glasbenih zasedbah kot sta godba Domžale in simfonični orkester Domžale-Kamnik ter v zasedbi Počeni škafi. S to zadnjo zasedbo so izdali že vinilsko ploščo in CD in se jih lahko ujame tudi na radijskih valovih in na javnih nastopih. Klemen je začel s trobento, danes predvsem poje, Luka pa je kitarist. Luka in Klemen Gnidovec sta člana alternativnorokovske skupine Lapsus, ki je zmagala na natečaju V svojem ritmu 2019, ki ga v zadnjih letih prireja RTV Slovenija. Vse tri hčere Francetovega

Tudi priženjena k Lesarjevima hčerama sta z veseljem pela ob družinskih srečanjih. Anton Lesar starejši prepeva s svojima zetoma Jožetom Avbljem (1934–2018) in Janezom Avscem (1931–2019)

starejšega sina Mirana – Maruša Mihelčič (klavir), Petra Lesar (kitara) in Živa Prijatelj (saksofon) – so zaključile nižjo glasbeno šolo. Tudi otroka mlajšega Francetovega sina Martina, Rok in Ana Lucija se glasbeno izobražujeta, Rok se je učil tolkal, Ana Lucija ob izdaji pesmarice končuje nižjo glasbeno šolo klavirja.

Pri Ani Avbelj, sopranistki na koru Bežigradske župnije svetega Cirila in Metoda v Ljubljani, sta obe hčeri glasbenici po duši. Marjeta Novšak, po poklicu arhitektka, igra klavir. Magdalena Avbelj Stefanija je le ljubiteljsko igrala klavir, sicer pa je delovala kot poklicna balerina v ljubljanski Operi. Anin vnuk Matevž Avbelj je zaključil Srednjo baletno šolo, v sklopu česar je gojil klavir. Kasneje je plesal v Kazininih show-dance in hip-hop skupini z mednarodnimi uspehi. Drugi vnuk, Anže Novšak, je dolga leta užival kot kitarist v svojem britrock bendu Random response. Anini vnukinji Špela Vodišek in Maruška Avbelj sta obiskovali baletno šolo, ob tem sta hodili na ure klavirja. Špela je z jazz baletom in s poučevanjem baleta ples gojila v odraslost. Maruška je plesala v več plesnih skupinah, predvsem s stepom je tudi solistično dosegala velike uspehe na mednarodnih tekmovanjih. Step, ki ga je tudi poučevala, je tudi poseben način glasbenega izražanja. Najmlajši Anin vnuk Klemen Stefanija se uči igranja violončela.

O prezgodaj preminuli hčeri Stanke Avsec, inženirki strojništva Elizabeti (Betki) Puconja dovolj zgovorno pričata njena spletna zapuščina in pa notica dnevnika Večer z dne 17. 12. 2004: »Na mednarodnem glasbenem festivalu Song Expo 2004 (Benelux International Song & Culture Festival), ki je bilo novembra letos v nizozemskem Kaatsheuvlu, je mariborska skladateljica in pianistka, Elizabeta (Betka) Puconja prejela kar dve medalji. V kategoriji klasične glasbe je bila namreč nagrajena za skladbi *Pot tisočernih kapljic* in *Upanje*, obenem pa je bila imenovana tudi za najboljšo tekmovalko iz Slovenije.«

Tako rekoč uteleša hotenja družine, ki je prepletana z glasbo tako zelo, da ne gre samo za ljubiteljstvo, temveč za pravcato ljubezen.

Tako kot so pisana prepletanja poklicnih poti posameznih članov širše družine z glasbo (in plesom), je pisan tudi nabor pesmi v pesmarici. Zapisane so tako, kot se jih je spomnila Ana Avbelj, rojena Lesar, ki jih je skupaj s hčerama Marjeto Novšak (roj. 1960) in Magdaleno Avbelj Stefanija (roj. 1974) posnela ob Magdaleninem igranju pianina v začetku leta 2021. Informatorke so pele po besedilih, ki so bila zbrana posebej, in ob korekturah zapisa je prišlo do več sprememb tako melodije kakor tudi besedila.

Po prvem preverjanju avtorstva sem ugotovil, da za slabo tretjino melodij ne najdem avtorja. Očitno so krožile kot »samoumevne dobrine« v desetletjih po drugi svetovni vojni, verjetno v širšem krogu generacije nekdanje mladine, rojene na prelomu v trideseta leta 20. stoletja. Danes so čarobno zavite v vel pozabe, kot tedaj razširjeno

Družinsko prepevanje na vrtu ribniške domačije. Anton Lesar mlajši s kitaro spremlja Jožeta Avblja, Stanko Avsec, Franceta Lesarja in Ano Avbelj.

udarništvo in samoupravljanje, s čimer so se tedanje novice in poročila tako rada pohvalile (prim. denimo Miklavič 1965). Vse po vrsti pa imajo pridih evropske popularne kulture tridesetih let, ki je bila kljub totalitarizmu tudi v tridesetih dobesedno prežeta s kulturo filmskih zvezd in zvezdnikov in lahko glasbo, ki je po najavah Radia Ljubljana sodeč vključevala tako ljudske napeve, popevke, ameriške tunes, nemške šlagerje pa tudi francoske šansone in zlasti plesne »komade« s kraljem Valčkom in kraljico Polko, ki jo je pogosto zamenjala njena možata praprastara mati Koračnica, še pogosteje pa sinova Foxtrot in Tango. V ozadju vseh odzvanja tako priljubljena melodika *havajske glasbe*, ene najbolj priljubljenih popularnih zvrsti radijskih valov med obema vojnama: spevna melodika z *mehkimi* prehodi med tonskimi višinami in *nežni* postopi umirjenega harmonskega ritma, ki spremlja *eksotično* besedilo (če je sploh potrebno) so (bile) njene ključne poteze.

Gre za nenavadno mešanico popevk. Na prvi pogled bi lahko rekli, da gre za neke vrste »Coca-Cola socializem«, kot je Vučetičeva (2012) poimenovala čas šestdesetih let prejšnjega stoletja. Časovno sodijo pesmice od »zlatih let« slovenske popevke z Bojanom Adamičem na čelu do kratkočasnega zborovskega prepevanja začetkov čitalništva. Najmlajša med pesmicami sega v začetek sedemdesetih let (*Tri palme*), najstarejšo je praktično nemogoče določiti. Vsekakor je *Naš maček* na besedilo Simona Jenka ena starejših, tako po besedilu kot glasbi.

Tudi po geografski pripadnosti je prav simpatično pisan krog, ki postavlja pod vprašaj delitve: ruski melos v *Zimi* je enako izrazit kot v italianizirano južnoameriški kanconi *Zvezde srebrne*, slovenska ljudska v *Moj očka* stoji ob bok severnoameriškemu countryju v *Lahko noč*, kubanskemu cha cha cha v *Ali veš kako je lušno b'lo*, francoskosti Edith Piaf (*Prosim te*) in pa hollywoodski filmskosti v *Neznanka povej ...*

Poleg težko izsledljivih avtorjev slabe tretjine pesmi v tej pesmarici privlačijo klasiki šansonov, kot sta pesmici Márie Grever *Mucho* in *Ob večeru*, zimzelena *Neznanka povej* George Auric, uspešnici povojnega sveta *Ostali su bregovi* Kaya Twomeya, Ala Goodharta in Ala Urbana, *Prosim te* Edit Piaf in Luisa Guglielmija, tudi *Sanjave oči* Miloša Zihlerla, *Zaljubl sem se* Jacoba Jacobsa in Sholoma Secunda, *To pesmica* je Davida Saxona in Sammy Gallop, *Split* iz operete Mala Floramy Iva Tjardovića in seveda obe popevki mojstra Bojana Adamiča, *Ti si mi vse* in pa *Princeska To-Pa-To*.

Obenem je treba izpostaviti še dve izvorni pesmi: *V noči tihi* Antona Lesarja in pa *Ko zarja zjutraj se zbudi* sorojencev Čehovin. Lahko domnevam, da je Anton Lesar tudi avtor pesmi *V Valdoltri*, ampak je težko najti potrditev ... Vsekakor pa je v tretjem delu omenjenih Spominov sam zapisal (2014, 42), da je avtor štirih novih pesmi, in sicer *Prisluhni temni noči*, *V noči tihi*, *Melodija iz srca* in *Poljubi me draga ti*.

Gre za lepe ljubezenske pesmi, ki misel usmerjajo v tisti del družbene resničnosti

Iz knjige Lesar 2012, 21:

Petje in igranje na instrumente pri nas v Ribnici

Oče je rad prepeval doma in učil petja tudi nas otroke. Prav tako nam je preskrbel tamburice, da smo imeli domači orkester. On je igral brač, jaz sem igral bugarijo, tone pa namesto basa kitaro. Jaz sem bil v tistih letih po vojaščini tudi v ribniškem Tamburaškem orkestru. Vaje smo imeli pri atovem delovnem kolegu g. Zbačniku na Mrtvaški gasi (to je bila ulica od Ceneta do konca trga proti Hrovači). Učil nas je frizer Juvanc, ki je bil tudi kapelnik Ribniške pihalne godbe. Kitaro se je naučila igrati tudi sestra Stanka in jaz. Tone je bil pravi virtuoz na kitari. Kot študent je stanoval najprej na Rakovniku, pozneje v Cankarjevem domu in je bil na tekočem z vsemi šlagerji in popevkami.

Ker se je naše petje in igranje na tamburice slišalo čez grajski zid, kjer je bila vojašnica, so nas italijanski vojaki povabili, da jim prideva s Tonetom zaigrati pred stražarnico pri vhodu v grad. Nastop je bil tako navdušujoč, da je eden od vojakov vzel kapo in pobiral prostovoljne prispevke. Med italijansko vojsko je bilo veliko primorskih Slovencev ...

Ostanek naših instrumentov – od leve proti desni: kitara od Toneta (uporabljal Tone), brač (uporabljal oče), kitara od Franceta – namesto očetovega kontrabasa, prva bugarija, druga bugarija (uporabljal France).

ljublanskega življenja po drugi svetovni vojni, ki so ga krojila plesišča povojne Ljubljane:

»Plesalo [...] se ni samo v Narodnem domu [Narodna galerija], temveč tudi na Taboru, Triglavski restavraciji 'zvečer so hodili v Šiško v Šercerjev dom, bile so tudi plesne vaje na Viču, po šolah, kasneje pa v Festivalno dvorano« (Petelin, 2019, 296)

Mihael Verbič je o tem času, ki ga je zaznamovala plesna šola Adolfa Jenka, v radijski oddaji povedal:

»Mojster Jenko je v današnji Festivalni dvorani več let vodil plesne prireditve, na katerih je uvajal skupinske plese in vodil četvorko. Četvorka je bila nosilec tega, da si se uredil. Večkrat si iskal dobre, mehke čevlje, iskal si kravato ... To je že kar bilo, nisi kar tako hodil. Če si imel, si imel temen suknjič ali kar koli, v srajci sploh ni bilo plesa. V šolskih plesnih parih so bile plesalke urejene, so imele iz tafta krila, bele bluže, več ali manj, so imele pete žene [...]. Osnovni namen je bil: kultivirati slovensko mladino. Vojna je prinesla štiri leta neobnašanja. Kar je bilo vzgoje doma in v cerkvi, ni bilo nobenih posebnih metod ali oblik. Prišli so novi časi [...]. Ta bonton, ki ga je mojster Jenko vcepljal nam, in pristop do starejših, do deklet, med seboj je bil zelo zahteven za marsikoga. [...] Ples je bil ventil, ki je marsikomu dal veliko.« (Verbič, 2014)

Zanimiva misel Mojmirja Sepeta nakazuje, kaj se je zgodilo z glasbeno kulturo, ki se je vseskozi stekala tako v film kot v popevko – kulturo, del katere razkriva pričujoča pesmarica:

»Niso rokerji pokopali slovenske popevke. Mislim, da jo je pokopala televizija, ker je bilo zanj že stereotipno skozi kazat orkester, ki sedi gor, in to obravnavati kot en koncert, statičen. Zato vidite, kaj se danes dogaja: danes samo po luft letijo in plešejo. In to je televizija seveda dosegla, druge oči, drugi malarji.« (Sepe, 2011)

Prav s temi očmi »drugih malarjev« je treba pogledati na družbeno ozadje kulture šlagerjev in tedanjega meščana. Znameniti Turistični vodnik po Ljubljani Jožeta Javorška iz leta 1965 opisal takole:

»Današnji ljubljanski človek ima predvsem tile dve posebnosti: zagrizeno se bori za standard, hkrati pa malce začudeno, malce pa kritično zre v možnosti izrazitega osebnega razvoja [...]. Oblikuje se tip množičnega človeka, ki ga duhovno obdelujejo radio, televizija in tedensko časopisje, hkrati pa so vse te tri ustanove postale plen prav istega žitnega človeka, človeka, ki terja od njih lahko zabavo, fotografiranje nagih nog, škandale, privlačne kronike, sentimentalne romane, televizijske neumnosti in napete filme.« (Javoršek 1965, 234)

France Lesar, Stanka Avsec, Ana Avbelj in Anton Lesar ob njegovih 60-letnici.

Celotna pesmarica odseva sentimentalnost, mladost, zaljubljenost, dobesedno se predaja lahkotnosti zabave z vsem seveda, kar spremlja svetle strani življenja od spodaj, torej z žalostjo, razočaranjem, dezideologizacijo ipd. Kot je nekajkrat poudarila Ana Avbljeva ob pripravi pesmarice: v pesmarici nikakor niso vse pesmi, ki so jih peli. Ni cerkvenih, nabožnih, ni partizanskih pa tudi drugih, ki so jih doma igrali med vojno in po njej. Torej bi mogli dodati še kak Straussov valček ali polko, pa kako Riharjevo, pa še ... Pesmarica torej pomenljivo izpušča del glasbene tradicije, ki je bila enako živa kot so bile v obtoku tudi tu prisotne popevke. In kljub temu v tem izpuščanju ne dopušča misli o neki površinski lahkotnosti, veliko prej o potrebi po zrtju v lepše teme v primerjavi s tistimi, ki jih je prinašala druga svetovna vojna in vse, kar je bilo slabega povezanega z njo po njej. — V Zimi se besedilo neznanega pesnika sicer zaključí z drugo kitico, čeprav v drugih različicah peljejo sani opojno Tatjano v smrt. Ana Avbelj teh nadaljnjih kitic ni poznala in je odgovorila: »V Tonetovi verziji jih gotovo ni zato, ker smo vsi imeli dovolj vojne in umiranja!«

Pričujoča pesmarica išče tisto veselje do življenja, joie de vivre ljubezni, ki so ga množični mediji in pa v zadnjih desetletjih predvsem pametne naprave potisnile v neko drugo, precej bolj osamelo okolje posameznika in neosebne množice. V tem okolju ima vsak »svojo« pesmarico, ki si jo sestavi iz najljubših pesmi pri ponudnikih pretočnih zvočnih in video storitev. Pravzaprav ima slehernik lahko zelo veliko pesmaric, za vsako priložnost po eno, dve tri ... pa še vsako od teh lahko lagodno menja za nepregledno množico novih različic. No, pričujoča pesmarica je nastajala dolgo časa. Po sedemdesetih letih je ostala živo edinstvena za sorojence pokojnega Antona Lesarja. Ostala je edina »ta prava« domača pesmarica – domača v svoji izrazito svetovljanski glasbeni beri. Kaj lepšega bi lahko pričakovali od – za mnoge – davno minule preteklosti?

Zahvalo za pomoč pri nastajanju pesmarice je treba poleg recenzentoma izreči zlasti Martinu in Tonetu Lesarju, Urši Šivic, Alešu Avblju, Domnu Prezlju, Dušanu Hrenu, Marku Prpiču, Iryni Tukovi, Artemu Agapovu in Nicu Schülerju.

Literatura

Jože Javoršek. 1965. *Vodnik po Ljubljani*. Maribor: Obzorja.

France Lesar. 2012. *Lesarjev rod; po domače Tazgurajni (Tazgorni), Ribnica 125, sedaj Opekarska cesta 5, 1310 Ribnica; po očetu Antonu Lesar in mami Frančiški Šega. Izvor rodu ter delo in življenje v času od 19. stoletja do današnjih dni*. Ljubljana: Samozaložba.

Zvone Miklavič (ur.). 1965. *Gradivo o razvoju Ljubljane v prvem desetletju po osvoboditvi, 1945-1955*. Ljubljana: Mestni arhiv.

David Petelin. 2019. *Živeti v socialistični Ljubljani. Mestno življenje v prvih dveh desetletjih po drugi svetovni vojni*. Ljubljana: Zgodovinski arhiv Ljubljana.

Mojmir Sepe. 2011. *Moje ulice, triindvajsetič*: Mojmir Sepe. 7. 8. 2011. Radio študent.

Mihael Verbič. 2014. *Moje ulice: plesne šole*. Radio Slovenija, 23. 8. 2014.

Radina Vučetić. 2012. *Koka-kola socijalizam: Amerikanizacija jugoslovenske popularne kulture šedesetih godina XX veka*. Beograd: Službeni glasnik.

Anton Lesar: *Zadnji žitni snop*, olje, 75 X 55.

Ali veš, kako je lušno b'lo (Reci mi še enkrat)

Karel Vacek (1902–1982)

D A7 D

A - li veš, ka - ko je lušt - no b'lo la - ni na da - na - šnji dan,

D A7 D

ko po - ljub - ljal sem ti jaz ro - ko, z des - ni - co bo - žal ti la - se. Si -

D G g D

jal je me - sec prav le - po, sva mis - li - la, da ve - dno bo ta - ko, Se -

D A7 D

daj pa ko - nec na - ji - ne lju - bez - ni je, mo - ra - va lo - či - ti se.

A7 D

Re - ci mi še en - krat _____ svo - jo skriv - nost. _____ Ti si mo - ja

A7 D

sre - ča, _____ ti mo - je vse. _____ Re - ci mi še

A7 D

en - krat, _____ pre - dno o - di - deš, _____ pu - sti mi ver -

A7 D

je - ti, _____ da lju - biš me.

Anton Lesar: *Slika jurjevške matere*, olje, 35 X 45.

Če si srečna res

e *A7* *D* *A7* *D*

Če si sreč-na res, ko po - ljub-ljam te, kdo ve, kdo ve? In če

e *A7* *D* *A7* *D* *A7*

res sa-mo za-me bi-je ti sr - ce, kdo zna, kdo ve? Oh, ne

fis *D7*

la - ži mi in do - ka - ži mi, daj po - ljub mi hit - ro vroč, go - reč! No zdaj

A7 *D* *A7* *D*

sre-čen sem, ko za - trd-no vem, da lju - biš me.

Anton Lesar: *Violinist*, gvaš, A4.

Črna vihra (Gusarska, Heja Bumbarasa)

Frane Milčinski Ježek (1914–1988)

Sre - di mor - ja čr - na vi-hra, sre - di vi - hre č - rn brod, sre - di
 Grom bu - či in stre-la švi-ga, zli va - lo - vi v dalj šu - me, se - dem
 Pod pa - lu - bo so za - kla-di, se-dem či - sto mrt-vih glav, v vsa - ki
 Za ka - ju - to pa i - gra-jo, štir - je di - vji gu-sar - ji, dob - re
 Ka - pi - tan pa - ga - ta vr - že, vsa po - sad - ka ob - ne - mi, ku - har
 Bli - ža la - dji se ok - lop - nja-ča, ka - pi - tan ve - li na boj: "Kaj bo
 Zdaj s ka - no - na o - klop - nja-če pr - va krog - la pri - le - ti, kr - mi -
 Še s ka - no - na o - klop - nja-če dru-ga krog - la pri - le - ti, na sred'
 Vna-me se me - sar-sko kla-nje, gu-sar - ji dr - ve na nož, sam os -
 Ka - pi - tan cin - žno-ro vzame, pod pa - lu - bo po - hi - ti, s fa - jer -

bro - da čr - no ja - dro, sre - di ja - dra be - la smrt.
 gu - sar - jev gro - ze - če mor - ju ka - že - jo zo - be.
 gla - vi se - dem no - žev, vsak od no - žev je kr - vav.
 kar - te vsi i - ma - jo, ka - pi - tan gre so - lo tri.
 mu ga s ški-som vza-me, že mu gla - va od - le - ti.
 sta - ra ta kras - ta - ča, hej, ba - ra - be, za me - noj."
 lar - ju str - ga hla - če, in mu be - dra os - mo - di.
 ko - tla s pa - šta - šu - to, in ga v son - čni prah zdro - bi.
 tal le ka - pi - tan je, kot po - sled - nji, zad - nji mož.
 caj - gom pul - fer vna-me, z lad - jo vred v luft zle - ti.

Refren

He - ja bum - ba - ra - sa, he - ja bum - ba - ra - sa, he - ja bum - ba - ra - sa he - ja

bum - ba - ra - sa, he - ja bum - ba - ra - sa, he - ja bum - ba - ra - sa.

Anton Lesar: *Sončnice*, olje, 45 X 60.

Da vidim

Da vi - dim en - krat še _____ te, dra - ga, pred - no greš, _____

_____ da ne - kaj mi po - veš, _____ to si že - lim. _____

_____ Da sre - ča - va se tam, kjer bre - ze ze - le - né, _____

_____ kjer ro - ži - ce deh - té, _____ to si že - lim. _____

_____ Se še spo - mi - njaš tis - tih dni, _____ bi - la sva sreč - na jaz in ti, _____

_____ ho - di - la sva prek po - ljan _____ vze - le - ni gaj sa - má. _____

_____ Da sre - ča - la bi se, _____ ko dan lo - či - tve bo, _____

_____ zdravs - tvuj, de - kle, v slo - vo, _____ to si že - lim.

Anton Lesar: *Sončni zahod*, gvaš, 30 X 25.

Dedek mesec

Glasba Isaak Dunaevski (1900–1955), besedilo Fran Milčinski Ježek (1914–1988)

C

Še de - dek me - sec _____ že - li ti la - hko noč, _____

d **G** **C**

— ko prek ne - ba ve - sla in zve - zde šte - je. _____

C

— Še stri - ček ve - ter _____ že - li ti la - hko noč, _____

d **G** **C**

— ko v kroš - njah brez na ples iz - va - blja ve - je. _____

d **G** **d**

— Po - lje in gozd _____ in ko - ča v klan - cu _____

D7 **G**

— že - le ti la - hko noč _____ kot dob - ri sta - ri znan - ci.

C

Ah, prav na - za - dnje _____ že - li ti la - hko noč _____

d **G** **C**

— pre - še - ren vrisk skoz' vas, to je moj glas.

Anton Lesar: *Drevored*, kreda, A4.

Hrepenenje

Leo Poinikvar (1917–1993)

g *G7* *c*

Sa - njamzla - te sa - nje, da ob - je - ta gre - va v noč,

D7 *g*

sa - nje me te - ži - jo, sem od te - be da - leč proč.

G *H7* *C* *a*

Da-leč proč od te - be, da - leč v šir - nem sve - tu, sam o - stal sem tih in plah,

D *a* *D7* *G*

mi - sli mo - je ve - dno, so sa - mo pri te - bi, al' ne ču - tiš te - ga, dra - ga, ti?

G *H7* *C* *a*

Bo mor - da kon - ča - no mo - je to tr - plje - nje, spet pri te - bi bil bi rad

Es *G* *a* *D7* *G*

in v ob - je - mu tvo - jem pla - čan bi bil za vse, sreč - na bo - va spet o - ba.

Anton Lesar: *Znamenje na polju*, gvaš, A4.

Kam mi modri oblaki hitijo?

C *d* *C*

Kam mi mo - dri o - bla - ki hi - ti - jo?
Da - leč, da - leč je si - nje ob - zo - rje,

C *d* *C*

Kam mi pti - ce na ne - bu le - te?
ko - maj, ko - maj uz - ro ga o - či,

d *G7* *a*

Mi - sli mo - je za nji - mi be - ži - jo,
za ob - zo - rjem pa ši - rno je mor - je,

C *d* *G7* *C*

mi - sli mo - je si z nji - mi že - le.
ka - mor mo - je sr - ce si že - li.

Anton Lesar: *Roža v vazi*, gvaš, A4.

Ko zarja zjutraj se rodi

Glasba Bogo Čehovin (1924–2017), besedilo Anamarija Čehovin (1934)

C G C G

Ko zar - ja zju - traj se zbu - di in pe - sem slav - čka se gla - si, ta -

C F D7 C G

krat mi v sr - cu o - ži - vi - spo - min - na tvo - je o - či. In

G7 C

vro - če ko - pr - ne - če tvo - je u - stni - ce spo -

G7 C

ji - le se na mo - je ne - u - ča - ka - ne. Vo -

a G

poj - nem ob - je - mu vsa mo - ja si ti bi - la. V brez -

d G C

um - je lju - be - zni zdr - se - la - sva o - ba. Ah,

C G G C C G G

kje, ah, kje - si - dra - ga ti, po te - bi sr - ce ve - dno hre - pe -

C C F F D7 C G

ni? Oh, naj lju - be - zen se spet pre - bu di v spo - min - na mi - nu - le dni.

Anton Lesar: *Kapelica v Šikolah*, gvaš, A4.

Lahko noč

E H7 E

La - hko noč, moj an - gel - ček zla - ti,
 Le pri - sluh - ni pe - smi - ci mo - ji,
 La - hko noč, moj an - gel - ček zla - ti,

A H7

la - hko noč ti že - lim, kjer - ko - li si že,
 v sla - dek sen te ta - koj za - zi - ba - la bo
 spom - ni kdaj se na me, ah, dra - ga še ti.

E E7 A *ais*^o

zdaj pač v snu mo - ram le vr - ni - ti k te - bi se, da po -
 in v tem snu vo - dil te bo že - rek iz zla - ta in do
 La - hko noč ti že - lim, kjer - ko - li zdaj si ti! La - hko

E H7 E

lju - bim tvo - je u - stni - ce.
 me - ne, dra - ga, boš pri - šla.
 noč in slad - ko mi za - spi.

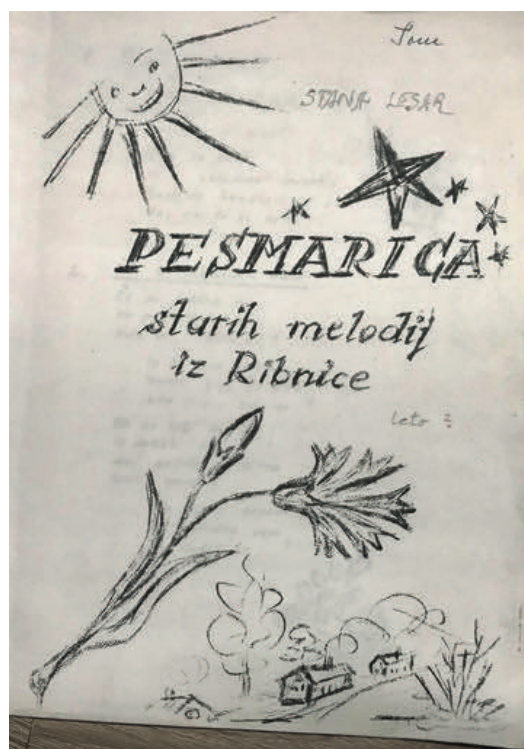
Refren se ponovi po drugi in tretji kitici.

H7 E H7 E

Ah, zdaj da - leč, da - leč si ti. Ta - ko mno - go bli - že si mi.

E E7 A *ais*^o E H7 E

Lahko noč ti že - lim, kjer - ko - li zdaj si ti! Lahko noč in slad - ko mi zas - pi.

Naslovnica pesmarice, v katero je Anton Lesar zapisoval besedila.

Lunica

C G7 C C G7 C

Lu - ni-ca zve - zdi-ce pa - se _____ sre - di ne - be - ških pla - njav _____

a d C G

___ in spo - mi - nja na ti - ste me ča - se, ___ ko pri te - bi jaz dra - ga sem spal.

F C G C G C

Le span - čkaj slad - ko, le sa - njaj le - po, saj jaz pri te - bi dra - ga bom vso noč.

Anton Lesar: *Senik pod planinami*, olje, 35 X 30.

Moj očka

F C7

Moj oč - ka so mi re - kli: "O - že - ni se, moj sin!"
 Ka - ko se bom o - že - nil, k'no - be - ne ne poz - nam?
 Če e - no žleht - no vza - mem, me iz hi - še na - po - di.
 Če e - no maj - hno vza - mem, se v post' - li mi zgu - bi.
 Če e - no de - be - lo vza - mem, na sonc' se mi sto - pi.
 Če e - no mla - do vza - mem, ke - daj pa bo - dem spal?
 Po - no - či bo - dem lju - bil, po - dne - vi pa o - ral.

g B C7 F

Moj oč - ka so mi rek - li: "O - že - ni se, moj sin."
 Ka - ko se bom o - že - nil, k'no - be - ne ne poz - nam?
 Če e - no žleht - no vza - mem, me iz hi - še na - po - di.
 Če e - no maj - hno vza - mem, se v post' - li mi 'zgu - bi.
 Če e - no de - be - lo vza - mem, na sonc' se mi sto - pi.
 Če e - no mla - do vza - mem, ke - daj pa bo - dem spal?
 Po - no - či bo - dem lju - bil, po - dne - vi pa o - ral.

F C7 F

Tam go - ri na pla - nin - ci, o - že - ni se moj sin.
 Tam go - ri na pla - nin - ci, k'no be - ne ne poz - nam.
 Tam go - ri na pla - nin - ci, me iz hi - še na - po - di.
 Tam go - ri na pla - nin - ci, se v post' - li mi 'zgu - bi.
 Tam go - ri na pla - nin - ci, na sonc' se mi sto - pi.
 Tam go - ri na pla - nin - ci, ke - daj pa bo - dem spal?
 Tam go - ri na pla - nin - ci, po - dne - vi bom o - ral.

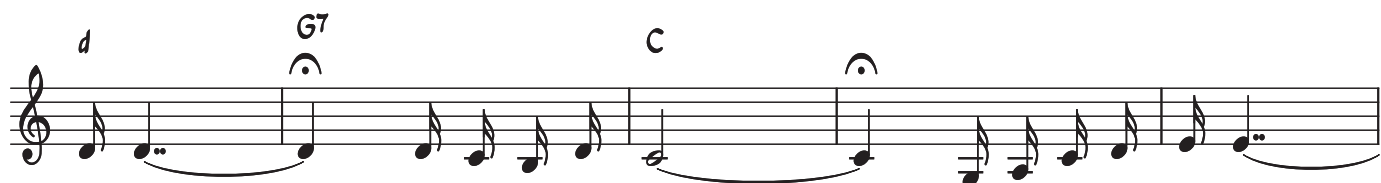
Anton Lesar: *Dva laboda*, olje, 35 X 25.

Mucho (Te quiero dijiste / Recí da me volíš)

María Grever (1885–1951); po slovenskem besedilu Hede Piliš (1925–2015)

Re-ci, da me lju - biš, _____ mu-cho, mu-cho mu - cho, _____ re-ci, da si
Fa-ni jaz te lju - bim, _____ ker si prav o - bil - na _____ in za-to lju -

mo - ja _____ in da jaz sem tvoj. _____ Naj se-daj po - lju - bim _____
be - zen _____ res lah-ko je silna. _____ Ti si bo-le či - na _____

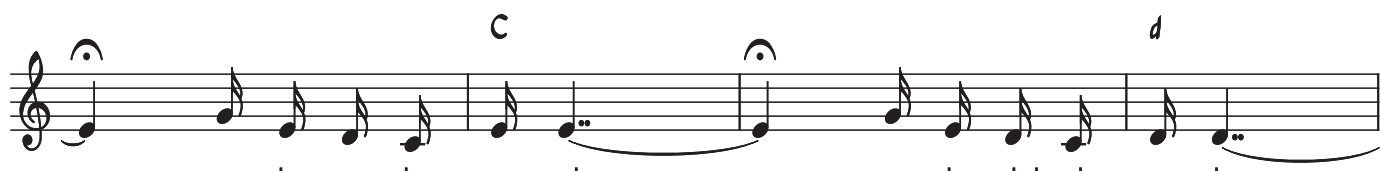
— tvo-je te ro - či - ce, _____ te o - či ča - rob - ne, _____ ki me gle-da-
— mo-ji srč-ni ra - ni, _____ ah, po-vej mi ven-dar, _____ al me lju-biš

jo. _____ Ka-kor da so sa - nje, _____ kot da ni res - ni - ca, _____
Fani.

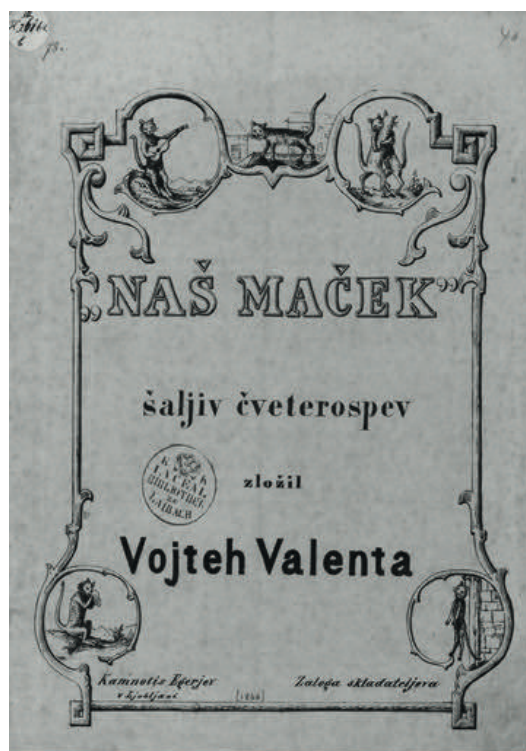
— mehka tvo-ja li-ca, _____ to, da jaz sem tvoj. _____ Vem, da ti me lju-biš, _____

— mu-cho, mu-cho, mu - cho, _____ vem, da zdaj si mo - ja _____

— in da jaz sem tvoj.

Naslovnica izvirnika iz leta 1866.

Vir: dLib, URN:NBN:SI:DOC-9XHZWKJL.

Naš maček

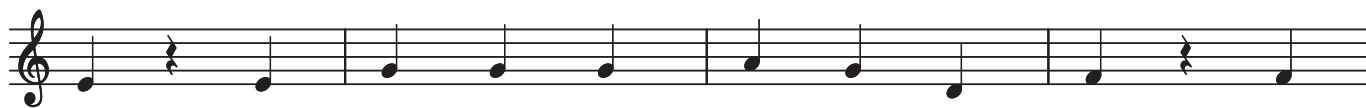
Po izvirni glasbi Vojteha Valente (1842–1891), besedilo Simon Jenko (1835–1869)

C

Naš ma - ček je ljub - co i - mel, mjav,
 Zbo - le - la je ljub' - ca moč - no, mjav,
 In ko mu res vza - me jo smrt, mjav,
 V ne - de - ljo na vr - bi vi - si, mjav,
 To že - lost v e - ksem - pelj po - vem, mjav,

G

mjav, va - so - vat noč vsa - ko je šel, mjav,
 mjav, o, joj, če več zdra - va ne bo! Mjav,
 mjav, o - ko - li se pla - zi po - trt, mjav,
 mjav, tam mi - mo gre mno - go lju - di, mjav,
 mjav, ne - skrb - nim vam mla - dim lju - dem, mjav,

mjav, pri - šel je do - mov ves za - span, mjav,
 mjav! Naš ma - ček je jo - kat za - čel, mjav,
 mjav, živ - lje - nje sov - ra - žit zač - ne, mjav,
 mjav, na ti - hem pa mi - sli si vsak, mjav,
 mjav, če dol - go ži - vet' vam je mar, mjav,

C

mjav, ko mež - nar od - zvo - nil je dan,
 mjav, no - be - ne več miš - ke ni u - jel.
 mjav, v so - bo - to o - be - sil se je.
 mjav, da mu cka vzel je že vrag.
 mjav, za - lju - bit' se ni - kdar ni - kar.

mjav, mjav, mjav, mjav.
 Mjav, mjav, mjav, mjav.
 Mjav, mjav, mjav, mjav.
 Mjav, mjav, mjav, mjav.
 Mjav, mjav, mjav, mjav.

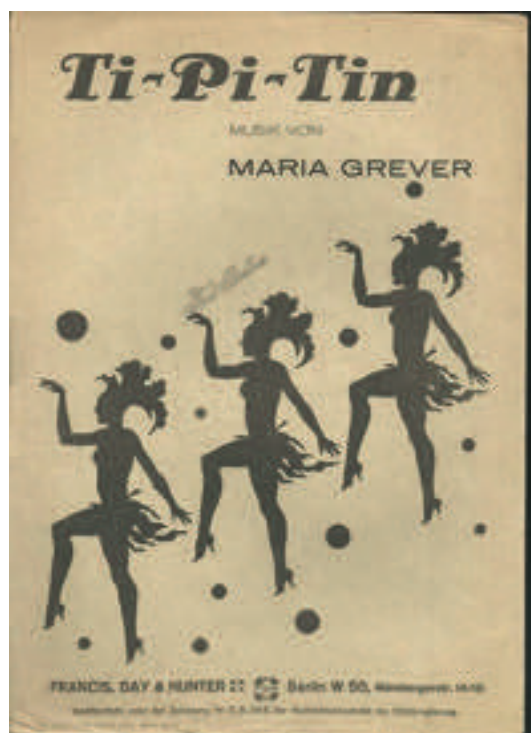
Anton Lesar: *Obraz dekleta*, olje, 35 X 25.

Neznanka povej (Where is your heart)

Glasba Georges Auric (1899–1983), besedilo William Engvick (1914–2012)

Ne - znan - ka, po - vej, kam v tem - ni tej no - či mi
blo - diš po - vej, kaj ti ta - re sr - ce. Po -
vej mi, dek - le, mor - da v bo - le - či - ni po -
veš mi i - me, mo - je le - po dek - le. Vse pov -
sod ko - der ho - dil sem, le te - be ved - no sem is - kal, vsa - ko
noč, da de - kle uz - rem, ki v sre - čo bi se z njo po - dal
Ne - znan - ka, po - vej, mi v ti - hi tej no - či, če
ho - češ i - mej mo - je rev - no sr - ce.

Chords: C, e, a, D7, G7, d, G, F

Ob večeru (Ti-Pi-Tin)

María Grever (1885–1951)

F

Ob ti - hi ve - čer - ni u - ri po -
 A ti se boš ma - la ba - la, kaj
 Ko lun - ca bo po - si - ja - la, ti
 Se boš pod o - de - jo skri - la, prav

tr - kal ti bom na du - ri, in
 ma - mi - ca bo de - ja - la, le
 v kam - ri - co mo - ja ma - la, bom
 mi - lo me boš pro - si - la, ah,

šla bo - va spet na klop - co se - det, tja
 brez skr - bi moj sr - ček si ti in
 k te - bi pri - šel in te ob - jel, a
 pus - ti - me no, sem v sraj - čki sa - mo, da

ka - mor nih - če ne ho - di,
 do - bra z ma - no bo - di,
 ti se boš jo - ka - la,
 zo - pet bom zas - pa - la.

Refren: poje se po drugi in četrti kitici.

Ti - pi - ti - pi - tin, ti - pi - ton, ti - pi - ti - pi - tin, ti - pi - ton, kaj boš go - vo -

ri - la, mo - ja dra - ga mi - la, ra - je mi po - ljub - ček daj. Ti - pi - ti - pi - tin, ti - pi - ton,

ti - pi - ti - pi tin, ti - pi - ton, saj mla - dostle e - na in po - tem no - be - na več ne cve - te nam.

Ostali su bregovi (Serenade of the bells)

Kay Twomey (1914–1995), Al Goodhart (1905–1955), Al Urbano; priredil Milan (Mišo) Doležal (1939)

Os - ta - li su bre-go - vi za na-ma, dra-ge nji - ve za - vi - ča - ja mog,
 U da - le-kom ne-po-zna-tom kra-ju, pra - ti - la me tvo - ja pje-sma ta,
 Šu - mi, šu - mi pje-nu - ša - vo mo-re, za bro-dom se vi - di ne - ba kraj,
 Sve su vi - še bre-go - vi za na-ma, dra-ge nji - ve za - vi - ča - ja mog,
 Sve su bli - že bre-go - vi pred na-ma, dra-ge nji - ve za - vi - ča - ja mog,

tu - žno zvu - či pje-sma mo - je dra-ge, se-re-na-da sr - ca mog.
 bla - ži - la mi če - sto bo - li sre-če, sje-ča - la me na moj kraj.
 a ja vi - dim o - pet go - re svo-je, i na moj me sje - ča kraj.
 os - ta - lo je sa - mo jed - no zvo-no, se-re-na-da sr - ca mog.
 svu - da zvo - na svo - je pje-sme zvo-ne, se-re-na-da sr - ca mog.

Anton Lesar: *Galeba*, akvarel, A4.

Pomni draga

C C7 a C C7 d

Pom-ni, dra-ga, te be-se-de mo-je, saj ne veš, kaj je lju-bez-ni čar!
 Ti-ho, ti-ho v ži-le se pri-kra-de in na-to ti pri-de do sr-ca,
 Spom-ni-la be-sed se bo-deš mo-jih, da lju-be-zen ti pri-na-ša čar,
 Pom-ni, dra-ga, te be-se-de mo-je, da živ-lje-nje jaz bi dal za té,

d d9 d G C

Pom-ni, dra-ga, te be-se-de mo-je in ne iz-gu-bi jih nik-dar.
 v du-ši ti bu-de se sve-tle na-de, sme-je se ti sre-ča vsa.
 da po-ljub na-ne-žnih us-tih tvo-jih, vseh u-žit-kov mi je žar.
 da na-ro-kah svo-jih bi te no-sil, da za te-be dal bi vse.

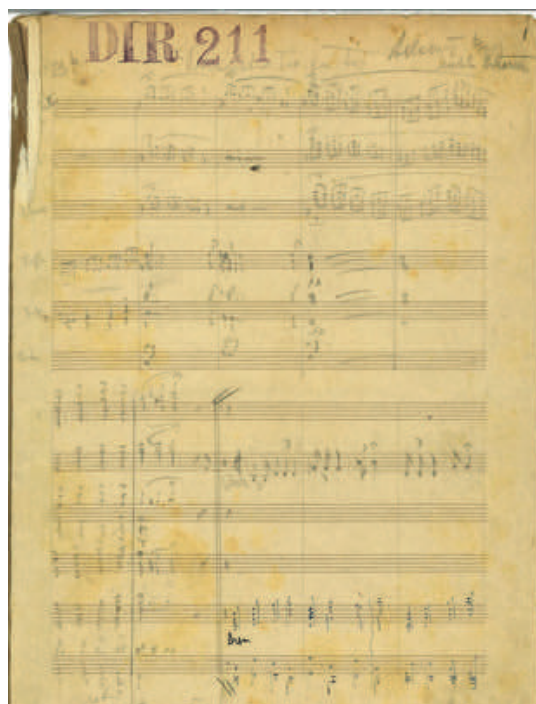
Priпев se poje po tretji kitici.

C d G

In ko sr-ce stra-stno lju-bi, _____ ti-ho se pri-pla-zi zlo, _____

a D7 G

gren-ki so te-daj po-lju-bi, _____ te-bi žal ne-zna-ni so.

Princeska To-Pa-To

Bojan Adamič (1912–1995)

F d a C7 B

Ne - koč v dav-nih ča-sih, v de - že-li To-pa-to, ži - ve - la je prin-ces-ka, prin-

C7 F d a C7

ces-ka To - pa - to. Naj - lep - še, kar je ime - la, je skri - to b'lo v o - čeh, o -

B C F g

či so ji ža - re - le kot zvez - di - ce v no - čeh. Ob nje po - gle - du lu - na se

B g D7 G A7 D7

spre - me - ni - la v mlaj in son - ce od za - vi - sti 'zgu - bi - lo je si - jaj. Te -

G e a D7

ga je pa že dav - no, mi - nu - lo je že to, o -

a7 C D7 G

stal je le spo - min še, spo - min na To - pa - to.

Anton Lesar: *Vrtnica*, gvaš, A4.

Prosim te (La vie en rose)

Besedilo Edith Piaf (1915–1963), glasba Louis Guglielmi – Louiguy (1916–1991)

D fis⁷ D⁶ h⁷ e A⁷

Pro - sim te, neglej ta - ko, ti veš, dale sa - mo sr-ce me k te - bi že - ne.

e A⁷ e A⁷ D A⁷

Pro - sim te, neglej ta - ko, mi v sr-cu je hu - do, če gle-daš mi - mo me - ne.

D fis⁷ h⁷ G

Glej, lju-dem sečud - no zdi, ka - ko me gle - daš ti, saj ven-darni - sva sa - ma.

e⁷ D e⁷ A⁷

Ko pa sme-hljaj tvoj ob - ljub-ljal mi bo, pom-ni, da za-me le ti si sa-mo...

D fis G A G A⁷ D

Pro - sim te, neglej ta - ko, mi v sr - cu je hu - do, ker lju - bim te.

Anton Lesar: *Labod*, gvaš, A4.

Sanjave oči (Gledal tvoje sem oči sanjave)

Miloš Ziherl (1914–1945)

G e h
Gle-dal tvo-je sem o - či sa - nja - ve, tvo-jih ust po-slu-šal glas mi

a e A7 C D7
drag, las mi tvo-jih mi-lih vonj je o - pa - jal, da u - to-nil sem v sen sla -

G G e h
dak. V sanjah ži-velsem živ-lje - nje sreč - no, us-ten tvo-jih oku-sil dah sem

a e A7 C D7
vroč, u-pal laž-no sem, da vse je več - no. da ta sre-ča ne od-šla bi

G a D7 a
proč. De - kle, daj raz - o - de - ni, za - kaj vse le - pó je le

D7 A7 D A7
sen, ta čas de-kle mi ver - je - mi, da u-pam do-ča - ka - ti

D7 G e h
dan, kover - je - ti mo-gelbom be - se - dam, ki jih ust-ne tvo-je gov - vo -

a e A7 C D7 G
re, mno-go bolj lju-bi - ti znal bom te - be, kot si mo-gla ti lju-bi - ti me.

Anton Lesar: *Žitno polje s kozolcem*, gvaš, 15 X 20.

Si v modri oblek'ci bila

C

Si v mo - dri o - blek' - ci bi - la, _____ ko

G7

zjut - raj prek' po - lja sva šla, _____ o -

C G7 F

blek' - ca sr - čka - na ta - ko, o - blek' - ca mod - ra kot ne - bo! O, ja,

F7 C

o, ja. _____ Na lah - no je vet - rič pih - ljal, _____ se z

G7 C

mod - ro o - blek' - co je i - gral, o - blek' - ca v vet - ru pla - po - la, pod

G7 G7 F F7 C

njo, pod njo ko - len - čka dva! O, ja, o, ja. _____ V

C F

hla - du sen - ce brez pi - la sva lju - bez - ni o - poj in

d D7 G7

sla - vec pel je vmes mi - le pes - mi nad te - boj. Si v

C G7

mo - dri o - blek' - ci bi - la _____ ko zjut - raj prek' po - lja sva šla, _____

C G7

_____ zve - čer o - blek' - ca mod - ra vsa od tra - ve je ze - le - na b'la! O,

F F7 C

ja, o, ja.

Anton Lesar: *Grmovje ob obali*, olje, 30 X 25.

Split (Daleko m'e biser mora iz operete Mala Floramy)

Ivo Tjardović (1895–1976)

Es c Es c f B7
Kad si neg-dje sa - ma, da - le - ko u svije - tu, zaš - to mi - slit mo - raš

f B7 Es Es c Es c
u - vjek na svoj rod - ni kraj? _____ Ne - ma vi - še tu - ge, ne - ma vi - še bo - li,

G D7 G D7 G B7
ne - go us - po - me - na na dje - tin - ski rod - ni - kraj. _____

Es Es⁶ B7
Da - le - ko je bi - ser mo - ra, da - le ko je moj Split,

Es
u njem ti - la bi bit, za njim ču ja u - mrit.

B7
Ne - ka su mu tis - ne ska - le, kroz njih bi htje - la proč,

Es
kroz njih na div - nu noč, da vi - dim split - sku noč. _____

Anton Lesar: *Pastirček*, bakrorez, 18,7 X 13,5.

Ti si mi vse

Bojan Adamič (1912–1995)

F7 **d** **a** **g⁺⁶**

Ti si mi vse, ti si pe - sem brez be - sed,

g **C7** **F**

A - la - hov vrt, ti Pre - še - rnov si so - net.

F **d** **F** **g⁺⁶**

Vi - la iz sanj, ti si skla - dnost me - lo - dij,

g **C7** *ritardando* **F**

Bach in Shake - speare, da, vse to si za - me ti.

6749.

(Iz Motnika.)

Kaj bi biu jaz fantič marov
Kob' se biv na lete dau,
Zdaj sem se pa sam zapisov,
Za na večno sem se dau.

Ko nisem hotel poslušati
Svojga očeta, matere,
Zdaj pa morem poslušati
Ofecerje, hauptmane.

Ker nisem hoteu doma spati
Na te beli postelci,
Zdaj pa moram tukaj stati,
Na deželic' ogarski.

Ker nisem hoteu vina piti
Van s te pisane majolčice,
Zdaj pa moram vodo piti,
Van s te konjske stopinice.

**Ti si srce zamodila,
Ki za te gorelo je,
Si ošabno govorila,
Zdaj pa jokaš se za me.**

**O, kako so mene rane sklele,
Ko sem hodil za teboj;
Zdaj so pa zopet cele,
Ko grem k drugi necoj.**

Različica besedila v zadnjih dveh kiticah je iz zbirke ljudskih pesmi, ki jo je Uredil Karel Štrekelj kot četrti zvezek Slovenskih narodnih pesmi.

Štrekelj, Karel. Slovenske narodne pesmi. Slovenska matica, 1895–1923.

<<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-U1XDVBQI>>

Ti si ur'ce zamudila

Jurij Flajšman (1812–1874)

C G7 C

Ti si ur' - ce za - mu - di - la, ko go - re - lo m'je sr - ce Si o -
 Jaz pa čem si dru-go 'zbra - ti, jo pe - lja - ti pred ol - tar, pr - stan

G7 C

šab - no se no - si - la, ni - si mi - sli - la na me. Kak' so
 zlat ji čem po - da - ti, bit' njen mož in gos - po - dar. Ti pa

E7 a E7 a G

me - ne ra - ne sk'le - le, ko sem mi - slil jaz na te! Zdaj so
 sa - ma boš os - ta - la, se spo - mi - nja - la na me, boš mla -

C G C

ra - ne zo - pet ce - le, sre - če pol - no je sr - ce.
 dost o - bjo - ko - va - la, in to - či - la boš sol - ze.

Anton Lesar: *Študija žrebca*, svinčnik, 30 X 20.

Tiger

Fan - tje: ti-ger! Kje je ti-ger? Kak-šen ti-ger? Ve-lik

ti-ger! Gro-zen ti-ger! Stra-šen ti-ger, jo - j!

Prim'-te tig-ra! Drž'-te tig-ra! Men'se ne - kaj zdi!

Da bo žaj-fa s tega tigra žaj-fa, ki gr - do smr - di.

THERE MUST BE A WAY

Words by Sammy Cahn and Music by David Shire

Slowly, with expression

The musical score is presented in a standard format with a piano accompaniment and a vocal line. The piano part begins with a series of chords and a melodic line in the right hand, while the left hand provides a harmonic foundation. The vocal line enters with the lyrics: "There is a place I know, a place where you will be missed for". The score continues with several lines of music, including a section marked "Chorus" with the lyrics: "THERE MUST BE A WAY To help me get that way through". The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and dynamic markings.

© 1967 Warner Bros. Inc.
 Copyright Renewed by Warner Bros. Inc.
 All Rights Reserved

Očitno je slovenska različica dobila novo metrično preobleko v primerjavi z izvornikom ...

To pesmica je (There must be a way)

Glasba David Saxon (1919–1973), besedilo Sammy Gallop (1915–1971), slovenska predloga Aleksander Skale (1922–2019)

C G7 C F

To pes - mi - ca je, ki me spo - mi - nja na té. To

G7 F G7 C

pes - mi - ca je, ki me - ni raz - bur - ja sr - ce. Na

C G7 a e

ne - bu je zve - dic ne - broj, ki sve - ti - jo v te - mo no - coj, no -

d F G7 C

be - na pa ni - ma tak sij kot tvo - je o - či

Anton Lesar: *Sončni zahod na morski obali*, olje, 65 X 45.

Tri palme

Miroslav Biro (1895–1960), Sergej Strahov (1920)

Musical score for the first part of the song. It consists of four staves of music in 4/4 time, with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the notes. Chord symbols are placed above the staves: F, C7, F, F, B, G7, and C'.

Dav - no ni - sam ču - o pjes - me sa Ha - va - ja,
Sta - ra pje - sma zvo - ni, sje - čame na proš - lost

bol - ni plač gi - ta - re, ti - hi poj.
i na dav - nu lju - bav, sre - ču svu.

Da - vno ni - sam gle - d'o tvo - je cr - ne o - či,
Slu - šam ka - ko pla - će gi - ta - ra u no - či,

sa - mo svud me pra - ti sno - va roj.
i ja pje - vam ti - hu pjes - mu tu.

Refren

Musical score for the chorus of the song. It consists of four staves of music in 4/4 time, with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the notes. Chord symbols are placed above the staves: F, C7, F, B, F, C, and F.

Tri pal-me na o-to - ku sre-će gde ob-la - ci kru-že svu noć, gde
la - đa za la-đom se kre-će i sko-ro u lu-ku će doć'. Tri
pal-me, tri taj-ne, tri sje-ne, naš raj, na - še ne-bo, naš dom, i
ča-rob - ni lik jed - ne že-ne u sr-cu sa-ču-vao sam svom.

Anton Lesar: *Ribnica leta 1930*, oglje, svinčnik, A4.

Ulice so temne

U - li - ce so tem - ne, luč - ke ni, le ko-rak se ču - je v no - či,
 Če sem te raz-ža - lil, opros - ti mi, kot po-prej mi dob - ra bo - di,

oh, pre-dra-mi se, dra ga ti in po-ljub mi daj svoj vro - či.
 saj brez te - be dra - ga življe - nja ni, du-ša mi po te - mi blo - di.

Refren: ponovi se po prvi in drugi kitici.

Po - lju - ba tvo - jih ust po - za - bil nik - dar ne bom
 Za te - be vse bi dal, a ti tak ža - lo - stna si,

ob - je - ma tvo - je - ga si spet že - lim! Že - lim!
 po - vej, al' lju - biš me, pre - dra - ga ti _____

Anton Lesar je leta 2014, ob 80-letnici sestre Ane, zapel ob spremljavi kitare nekaj pesmi iz družinske pesmarice.

V noči tihi

Glasba in besedilo Anton Lesar

C d G C G C

V no - či ti - hi v me - se - či - ni, zvok ki - ta - re se gla - si,
Da - leč ble - di me - sec spa - va, v več - nost zve - zdi - ca be - ži,

As C G7 C

gozd sre - br - ni v da - lja - vi s ti - him gla - som za - šu - mi.
v no - či ti - hi de - kle spa - va, k njej ki - ta - re zvok hi - ti.

c G c G

Pri - šel je po - mla - dni čas, o lju - bez - ni po - je glas.

C d G7 C G7 C

Hre - pe - ne - če glas tre - pe - če, dra - gi lah - ko noč že - li.

As C G7 C

V no - či ti - hi, pol - ni sre - če, glas v da - lja - vo se zgu - bi.

Anton Lesar: *Čoln na cerkniškem jezeru*, olje, 25 X 35.

V Valdoltri

1. V Val - dol - tri za - lju - bil sem se v te - be, le -
 2. Lju - be - zen pri - šla je kar ne - nad - no, nav -

ža - la si ob mor - ju, na - ma - ka - la te - lo.
 da - la mi sr - ce je z ve - li - ko to že - ljo.

Za tem verzom se ponovita prva dva.

3. Ob - ljubljam, da zvest ti os - ta - nem, da lju - bil te bom srč - no, dok -

ler pač os - ta - ti tu ka - nem, po - tem pa pač ka - kor že bo.

Andrews Sisters, ki so pesem popularizirale po vsem svetu. Foto: Wikipedia.

Zaljubl sem se (Bei Mir Bistu Schein / Bei mir bist du schön)

Besedilo Jacob Jacobs (1890–1977), glasba Sholom Secunda (1894–1974)

c

Za - lju - bil sem se, v dek - li - co mla - do in

G7 *c*

vsak ve - čer sem z njo šel pod ro - ko.

f *c*

Po - ljub go - rak ji dal, ker mis - lil sem za - res,

f *G7*

za - to do - bil sem e - no okrog u - šes. Od

c

tak - rat nik - dar več s to dek - li - co ne grem, ker

G7 *c*

vem, ka - ko stru - pen je njen ob - jem.

Anton Lesar: *Sprehod na Katarino*, gvaš, A4.

Zares so časi slabi

Iz Sajeveca pri Ribnici

C G

Za - res so ča - si sla - bi, _____ za
 Ko ta - ko po Rož - ni - ku grem, _____ na
 Ple - zat to res ni tež - ko, _____ a
 Po pot - ki pri - ha - ja mlad par, _____ za
 A on ji po - re - če ta - ko _____ če
 "Da ra - da ti us - tre - žem, to veš, _____ na,
 A on ji po - re - če ta - ko: _____ "Nad
 A jaz se o - gla - sim: "FA - LOT! _____ Če ne

G C

d'nar - ce pa tar - na - mo vsi. _____ Za -
 smre - ki pa gne - zde - ce uzrem, _____ si
 smo - la ve - li - ka je to. _____ A
 ptič - ke mi zdaj ni več mar: _____ sta
 da - nes ga u - sli - ša - la bo, _____ če
 me po - za - bi - ti ne smeš: _____ če nes -
 na - mi pre - bi - va nek - do, _____ nad
 gres - ta mi hit - ro od tod, _____ če ne

C G

to se na Rož - nik po - dam, _____ ker dru -
 mis - lim mla - dič - ke bom vzal, _____ za ve -
 smo - la ve - li - ka je to, _____ da
 vsed - la se tja pod dre - vo, _____ po -
 da - nes ga u - sli - ša - la bo, _____ ni -
 reč - ni slu - čaj bi ho - tel, _____ ke -
 na - mi pre - bi - va Gos - pod, _____ ki z
 gres - ta mi hit - ro do - mov, _____ se

C

gač' si po - ma - gat ne znam.
 čer - jo jih po - hat bi del.
 gnez - de - ce praz - no je b'lo.
 ljub - čke me - nja - la slad - ko.
 ko - li ji po - za - bil ne bo.
 do bo za sin - ka skr - bel?"
 vo - ljo pre - živ - lja naš rod.
 va - ma bom na gla - vo us - ral.

ШАР ГОЛУБОЙ

Слова и музыка неизвестного автора

С движением
trp E_m B₇ E_m E₇

Кру - тит - ся, вер - тит - ся шар го - лу - бой,
кру - тит - ся, вер - тит - ся над го - ло - вой,
кру - тит - ся, вер - тит - ся, хо - чет у - пасть,
ка - ва - лер ба - рыш - ню хо - чет у - красть.

Še danes dobro znana ruska romaca, ki je bila priljubljena že sredi 19. stoletja, je v slovenski različici dobila koračniški metrum. Note izvirnika: <http://a-pesni.org/dvor/krutvert.php>.

Zima

Verjetno koračniška različica ruske ljubezenske pesmi Крутится, вертится шар голубой

e *a*

Ko v sne - gu le - ža - la bo be - la po - lja - na, za - pre - gel bom
Be - le sne - žin - ke, sre - br - ni me - tulj - čki, žga - li nama

D7 *e* *H7*

vran - ca pos - koč - ne-ga v sa - ni. In sta - bo v ob - je - mu, o -
bo - do o - be - ma v ob - raz. In sta - bo v ob - je - mu o -

e *H7* *e* *H7*

poj - na Ta - tja - na, u - ži - val le - po - te bom zim - ske no - či.
poj - na Ta - tja - na, za - po - kal bom z bi - čem v noč na ves glas.

Anton Lesar: *Cerkvica na Veliki planini*, olje z uporabo slikarske lopatice, A4.

Zvezda srebrna (Serenata Messicana – Stella d'argento)

Alberto Curci – Devilli (1886–1973), Jimmy Kennedy (1902–1984), Michael Carr (1905–1968)

C d G7 C

Zve-zda sre - br - na, _____ ki na ne - bu ža - riš _____
 V no - či ča - rob - ni _____ ob so - ju zvez - da, _____
 Zvez-da sre - br - na, _____ ki sve - tiš z ne - ba, _____

F e d G7

v du-ši mi vzbu - jaš ti - ho hre - pe - ne - nje, _____ pre
 dvo-je se src je na - šlo v hre - pe - ne - nju, _____ po
 du-ša mi umr - la bo od hre - pe - ne - nja, _____ vsa.

C C7 F

le - pe spo - mi - ne _____ mi v du - ši bu - diš, _____
 ljub le še be - žen, _____ na - to vse je preč, _____
 sre - ča in ra - dost, _____ vse zdaj je preč, _____

C F G7 C

zve-zda sre - br - na, _____ ki na ne - bu ža - riš _____
 zve-zda sre - br - na, _____ ne sve - ti mi več _____
 zve-zda sre - br - na _____ ne sve - ti mi več _____

Poje se po drugi kitici.

C d G7 C

Dra-ga mo - ja, za - kaj že od - ha - jaš? _____ Po-za - bi - la na čar boš no - či!
 Ko ro - či - co v slo - vo mi po - da - jaš, _____ mi ob - ri - ši ti sol - zo z o - či!

Poje se po zadnji kitici: zelo počasi.

G7 C

Ah, vr - ni se, _____ ah, vr - ni se! _____

"Beneški fantje so ves čas nastopali kot trio s pevcema. Harmoniko je na začetku igral Anton Birtič, zatem za nekaj časa Milče Stegu in potem pa dolga desetletja Igor Habbe, ki je kot šolani glasbenik za vse njihove pesmi naredil celotne priredbe. Kitaro je najprej igral kratek čas Stane Jamnikar in za njim pa skoraj ves čas Peter Ajdič. Zanimivo je, da sta vmes nekaj časa nastopala tudi kitarista Niko Zlobko, ki je bil pozneje desna Slakova roka, nekaj mesecev pa tudi Drago Potokar. Med basisti so Beneški fantje doživeli še več sprememb, toda skoraj ves čas je bil z njimi Jože Naraločnik, ko je njegovo igranje leta 1996 pretrgala smrt.

Njihova prva velika uspešnica je bila Zvezde žarijo. Nastala je leta 1952. Napisal jo je gospod Mulec, osnova je polka, vendar jo je Birtič predelal tako, da je tako rekoč njegova avtorska."

Stari slovenski ansambli: <https://starislovenskiansambli.weebly.com/benescaronki-fantje.html>

Zvezde žarijo

Anton Birtič (1924–2009)

E A E H7

Zve - zde ža - ri - jo, slav - ček žvr - go - li, _____
Ti - ho je, mir - no, v du - ši je vi - har, _____
Pe - sem lju - be - zni ža - lost ne po - zna _____

A H7 A H7 E

hras - ti šu - mi - jo, pre - le - pe so no - či. _____
sr - ce ne - mir - no v no - čeh mi je vse - kdar. _____
dvi - ga in sli - ši se da - leč do ne - ba. _____

E A E H7

V po - lje za - ha - jam, v zve - zdno noč tem - no, _____ Spo -
De - kli - ca dra - ga, po te - bi hre - pe - nim, _____
Jaz to pre - pe - vam, v zve - zdno noč hi - tim, _____ spo -

A H7 A H7 E

mi - nom se vda - jam, lju - ba - vi si že - lim.
kli - čem te, va - bim, lju - ba - vi si že - lim.
mi - nom se vda - jam, lju - ba - vi si že - lim.

